

Πετάξτε το χαζοκούτι!

Διαφωνεί κανείς ότι τα διάφορα talent και reality show κατασπαράζουν τις αγνές ψυχές και το μέλλον των παιδιών μας και εμείς παραμένουμε απαθείς και κολλημένοι στις οθόνες μας, περιμένοντας κάθε Κυριακή βράδυ ποιος θα πέσει στα λιοντάρια και ποιος θα συνεχίσει τον «αγώνα» για το όνειρο. Διαφωνεί κανείς ότι είμαστε θεατές παραπλανητικών, αποκρουστικών και απάνθρωπων ειδήσεων, απaráδεκτων μεσημεριανών κουτσομπολίστικων εκπομπών σε μία αρένα εξ αποστάσεως, σαν άλλοι Ρωμαίοι, που διψούν για χαμένες ψυχές!

Και απορώ: έχουμε ανάγκη, ακόμη και περιτριγυρισμένοι από ένα ειδυλλιακό φυσικό περιβάλλον, την αποχαύνωση, το ψεύτικο όνειρο, το «rause» των καθημερινών μας δυσχερειών, το χαζοκούτι; Και ερωτώ: έχουμε ανάγκη ένα ψεύτικο δρόμο γεμάτο ροδοπέταλα (και αγκάθια), που θα πραγματοποιήσει δήθεν τα όνειρα και τις φιλοδοξίες μας, τη στιγμή μάλιστα που ζούμε το όνειρο στην ονειρική, από άποψη φυσικού κάλους τουλάχιστον, Ιπποκράτειο Πολιτεία;

Αυτό το κόλλημα με την τηλεόραση είναι το κάτι άλλο. Μοιάζει με κάτι μαγικό, σχεδόν απόκοσμο που σε ταξιδεύει, σε ναρκώνει, σε αποκοιμίζει. «Κολλάς», αρρωσταίνεις και δε θέλεις τίποτα άλλο. Ούτε μόρφωση, ούτε παιδεία, ούτε αρχές. Μόνο κάμερες, φώτα, προβολείς, κουστούμια και άλλα παρόμοια έχουν ενδιαφέρον. Και βέβαια μην απορήσει κανείς εάν αύριο, μεθαύριο θα επιθυμούν κάποια στιγμή τα παιδιά μας το «15 λεπτό της δημοσιότητας», κάποιος να τα δει, να τα ακούσει, να τα θαυμάσει. Και σίγουρα θα τους ανοίξουν τις πόρτες, θα κάνουν καριέρα, θα γίνουν διασημότητες, για...λίγο!

Τελικά είναι δυνατόν να αδιαφορούμε όλοι μας για το μυαλό των παιδιών μας, για την ανάπτυξη τους και για το πόσο άνθρωποι, σωστοί άνθρωποι θα γίνουν με τόση πλύση εγκεφάλου που τους γίνεται; Είμαστε όλοι μας συνυπεύθυνοι. Είμαστε χρόνια αθεράπευτοι και μας ικανοποιεί να βλέπουμε νέο αίμα, άφθονο, να ρέει!

Έ, λοιπόν πρέπει να σταματήσει αυτό, να αποτοξινωθούμε, να κόψουμε την αποχαύνωση. Να βγούμε έξω, να περπατήσουμε, να μαζέψουμε χόρτα, να φωτοσυνθέσουμε, να ταΐσουμε τις πάπιες ρε αδελφέ και ταυτόχρονα να πετάξουμε στην πανέμορφη λίμνη μας τα χαζοκούτια μας. Ίσως ο πάταγος της πτώσης και του παφλασμού μας αφυπνίσει και δούμε (και για εμάς τους ίδιους, αλλά και για να το διδάξουμε στα παιδιά μας) ότι υπάρχουν βιβλία, πολιτισμός, συνάνθρωποι που υποφέρουν και πως μόνο με σκληρή δουλειά μπορούμε να καταφέρουμε κάτι.

Μαστρογιαννόπουλος Π. Ιωάννης